

Damian Dibben

Circus Maximus

Wakers van de Tijd

deel 2

Koningin van de nacht

Op de avond waarop Jake DJones zich totaal onmogelijk maakte en het voortbestaan van de hele Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd in gevaar bracht, was het zo onnatuurlijk bitterkoud dat de Oostzee bijna bevroor.

Van de rotsige, winderige Deense kust in het westen tot de bevroren verten van Finland in het noorden strekte een eindeloze ijsvlakte zich uit naar de horizon, zo dun als spinrag en spookachtig zilverkleurig in het maanlicht. Er daalde gestaag een dekentje van zachte sneeuwvlokken neer dat deze verre uithoek van de wereld in een bovenaardse stilte leek te dompelen.

Een schip met blauwe zeilen brak door het verse, vliedsdunne ijslaagje, op weg naar de flonkerende lichtjes van Stockholm, een sprookjesachtige archipel van baaien, klippen en eilandjes.

Het schip heette de Tulp en aan het krakende roer stond een grote gedaante in een lange bontjas. Hij stak een elegante, gehandschoende hand uit en luidde de bel. 'Het is tijd, heren,' verklaarde hij zachtjes en lijsig.

Op slag doken er nog twee dik ingepakte gedaanten op uit de donkere sneeuwjacht, die bij hem aan het roer kwamen staan, gevolgd door een felgekleurde vogel – een papegaai – die zich huiverend op de schouder van zijn baasje nestelde. Ze tuurden gretig door de sneeuw terwijl het schip op de haven af zeilde. Hun ge-

zichten kwamen langzaam in het licht...

De figuur in de bontjas was opvallend knap en er speelde een glimlach over zijn gebeeldhouwde gezicht. Naast hem stond de eigenaar van de papegaai, een iets kleinere jongen met een bril, die bedachtzaam zijn wenkbrauwen fronste. De derde persoon had een mediterrane huidskleur, donkere krullen en grote bruine ogen die knipperden van opwinding. Drie onverschrokken adolescenten, jonge agenten van de Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd: Nathan Wylder, Charlie Chieverley... en Jake Djones.

Charlie was de eerste die iets zei. 'Koers maar af op dat centrale eiland daar,' zei hij, wijzend naar een kluitje hoge gebouwen en torenspitsen. 'Dat is Stadsholmen, het oude centrum van Stockholm, het kroonjuweel van deze eilanden en het middelpunt van het Zweedse rijk. Hoewel we helaas natuurlijk niet arriveren in de hoogtijdagen van de stad. In 1710 kwam onze oude vriend de pest hier langs, en die joeg bijna een derde van de bevolking over de kling.'

'Niet in de hoogtijdagen?' zei Nathan met zijn slepende Charleston-accent, terwijl hij zijn jas nog wat dichter om zich heen trok tegen de sneeuw. 'Dat is nog te zwak uitgedrukt. Zweden in de winter van 1782 is volgens mij het meest onherbergzame oord uit de geschiedenis.' Hij haalde een klein doosje uit zijn zak en bracht wat lippencreme op. 'Als mijn lippen nog droger worden, vallen ze er straks af.'

'Goeie god, Nathan, '92!' riep Charlie uit. Hij kneep zijn ogen dicht en klemde geërgerd zijn kaken op elkaar. 'We zitten in 1792. Eerlijk waar, ik vraag me soms af hoe je zover hebt kunnen komen.' Meneer Drake – zo heette zijn papegaai – kraste instemmend, wierp een verontwaardigde blik op de Amerikaan en zette zijn veren op.

'Ik zit je maar wat te jennen,' zei Nathan met een grijns. 'Denk je nou echt dat ik deze enkellange sabelbontmantel aan zou hebben in 1782? Om nog maar te zwijgen van deze gesploze rijlaarzen, zo sobertjes dat je ze bijna napoleontisch zou kunnen noemen.' Hij wendde zich tot Jake. 'De jaren negentig van deze eeuw zijn een en

al eenvoudig, qua kleding.’ Nathan hield bijna net zo veel van kleren als van avontuur.

‘Gesplote rijlaarzen, tuurlijk,’ mopperde Charlie bij zichzelf. ‘En over dat sabelbont zal ik maar niet eens beginnen. Ronduit barbaars. Die arme dieren hadden ook recht om te leven, hoor.’

Terwijl Jake naar hun plagerige opmerkingen luisterde, voelde hij een machtig gevoel van trots opkomen bij de gedachte dat hij bij de grootste, meest mysterieuze organisatie aller tijden hoorde: de Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd.

Er was nog maar een maand verstreken sinds zijn leven voor altijd was veranderd. Hij was ontvoerd en meegenomen naar het bureau in Londen, waar hij te horen had gekregen dat zijn ouders al tientallen jaren in het geheim voor de Dienst werkten... en dat ze vermist waren geraakt in het zestiende-eeuwse Italië!

Vanaf dat moment was het één grote achtbaanrit geweest. Hij was door de tijd gereisd, eerst naar Punt Nul – het hoofdkwartier van de Tijdwakers op Mont Saint Michel in het Normandië van 1820 – en toen naar het Venetië van 1506, als deelnemer aan de missie om zijn vader en moeder te vinden en de diabolische prins Zeldt tegen te houden, die Europa wilde vernietigen met de builenpest.

Hij was herenigd met zijn ouders, maar ze hadden Topaz moeten achterlaten, de mysterieuze, mooie jonge agente voor wie hij een enorm zwak had gekregen. En wat nog het allerbijzonderst was, was dat hij ontdekt had dat zijn broer Philip, die drie jaar geleden omgekomen leek te zijn bij een ongeluk in het buitenland, ook een Waker was geweest. Er was een kans – een heel klein kansje – dat hij nog in leven was, ergens in het verleden.

En nu deed Jake al mee aan zijn tweede missie. Goed, het was vooral geluk geweest dat hij uitgekozen was (bijna iedereen op Punt Nul had afgrijpselijke darmkrampen na het eten van een mosselsoepje en zo enorm veel agenten waren er niet) en het was geen gevaarlijke opdracht, anders had hij zeker niet mee gemogen. Hij was immers een volslagen nieuweling. Maar toch, hier was hij, op reis in de Oostzee in de jaren negentig van de achttiende eeuw, om een lading

atomium op te halen. Atomium was de kostbare vloeistof die het tijdreizen mogelijk maakte.

‘Oké, vertel eens iets over die persoon met wie we contact moeten maken,’ zei hij. Hij moest zijn best doen om het trillen van zijn stem te verbergen.

‘Caspar Isaksen de Derde?’ Charlie haalde zijn schouders op. ‘Ik ken hem niet persoonlijk, maar hij is geloof ik van onze leeftijd. Ik heb ooit een pompoentajine voor zijn vader klaargemaakt. Hij zei dat die hem eeuwig bij zou blijven.’ Charlie had een ware passie voor eten en hij was een fantastische kok, hoewel hij na een ervaring in de keukens van het keizerlijke Frankrijk een overtuigd vegetariër was geworden.

‘Ik heb Caspar Isaksen de Derde wel persoonlijk ontmoet. Twee keer,’ zei Nathan met zijn knauwerige accent. Hij rolde met zijn ogen. ‘Hij is moeilijk over het hoofd te zien. Hij eet gebakjes in een tempo alsof die dingen elk moment afgeschapt kunnen worden en hij niest aan één stuk door.’

‘En wat hebben de Isaksens te maken met atomium?’ vroeg Jake. Tijdens zijn eerste reis had hij alles geleerd over dit stofje. Om naar een bepaald punt in het verleden te reizen moesten agenten het in verdunde vorm drinken en het moest heel precies gemengd worden. Doorgaans werkte het alleen op zee, in de magnetische maalstroom van een *horizonpunt*, en het werkte alleen bij de weinige mensen met *valor*, een aangeboren vermogen om door de tijd te reizen. De Tijdwakers hadden dit kostbare goedje nodig om de geschiedenis te bewaken, om het verleden te beschermen tegen kwade machten die het wilden vernietigen en de wereld in duisternis wilden hullen.

‘De Isaksens hebben álles te maken met atomium,’ antwoordde Charlie. ‘De familie gaat al meer dan tweehonderd jaar over de productie. Het is absurd moeilijk te maken, zoals je weet. Om een werkzame partij te produceren moeten de ingrediënten – die overigens geheim zijn, behalve voor een handjevol medewerkers – eerst geraffineerd worden, een proces dat jaren in beslag neemt...’

‘Decennia, zou ik zeggen,’ zei Nathan.

‘Juist,’ zei Charlie. ‘En het moet geproduceerd worden bij extreem lage temperaturen. Daarom heeft Sejanus Poppoloe, de oprichter van de Wakers van de Tijd, het laboratorium opgezet in Noord-Zweden. Toen hij dat gedaan had, in de jaren negentig van de achttiende eeuw, droeg hij het over aan Frederick Isaksen, de eerste producent. En nog steeds wordt al het atomium dat alle bureaus ter wereld gebruiken gemaakt in het laboratorium van de Isaksens.’

‘Maar waarom spreken we dan af in Stockholm en niet bij het laboratorium?’ vroeg Jake.

‘Goeie god,’ zuchtte Charlie. ‘Je moet echt nog heel veel leren, hè? Niemand gaat naar het laboratorium. Niemand heeft zelfs maar enig idee waar het is, zelfs commandant Goethe niet.’

Jake staarde hem verbaasd aan. Als iemand zou weten waar het laboratorium gevestigd was, dan zou het toch zeker Galliana Goethe zijn, die sinds drie jaar commandant van de Wakers van de Tijd was.

‘Alleen de Isaksens kennen het geheim en ze houden het in de familie,’ ging Charlie verder. ‘Kun je je voorstellen wat een ramp het zou zijn als de verkeerde mensen achter de locatie kwamen? Een onbeschrijflijke catastrofe.’

‘Volgens de mythe,’ zei Nathan, ‘ligt het in een berg verscholen en is de ingang te vinden in een geheime kalksteengrot.’

‘Hoe dan ook,’ zei Charlie, ‘als het atomium klaar is, levert een lid van de familie het af op een afgesproken locatie. En Caspar Isaksen is een operafanaat, net als ik, dus dit keer hebben we gekozen voor het operagebouw. En geen moment te vroeg,’ zei hij somber. ‘De atomiumvoorraad op Punt Nul is nog nooit zo laag geweest. Deze levering is cruciaal.’

‘Dus het nieuwelingeetje moet het vooral niet versjteren,’ zei Nathan met een guitige grijns en hij gaf Jake een beuk op zijn rug.

Jake keek uit over de haven. Overal lagen schepen, een labyrintisch woud van masten en stagen. Langs de kust lagen magazijnen en pakhuizen, waar een levendige drukte heerste. Zeelieden en handelaars, hun adem zichtbaar in de koude lucht, werkten ’s avonds

door en laadden hun vracht in en uit: ijzer, koper en tin, kisten met was, hars en barnsteen, zakken rogge en tarwe, ladingen dierenvelen en eindeloze kisten vol glinsterende vis. Meneer Drake overzag het gewemel met een scherp oog, gefascineerd en een tikkeltje nerveus, zoals altijd bij de aankomst op een nieuwe bestemming.

De Tulp legde aan op een smalle ligplaats naast een gigantisch oorlogsschip. Jake en Nathan staarden met open monden omhoog naar de enorme, ronde scheepsromp en de twee geschutsdekken vol kanonnen. Hoog boven hen aan de stuurboordkant stond een kluitje matrozen met stierennekken en kaalgeschoren hoofden op barse toon te praten.

Nathan ving hun blikken op en nam met een flamboyant gebaar zijn bontmuts af. ‘Heerlijk avondje voor een operavoorstelling, vindt u ook niet?’ De matrozen negeerden hem volkomen.

‘Nu braaf zijn en hier blijven.’ Charlie aaide meneer Drake en gaf hem wat pinda’s. ‘We blijven niet lang weg.’ De papegaai keek de drie jonge agenten na toen ze op de kade sprongen.

Ze trokken hun jassen dicht om zich heen, gingen voorzichtig op weg over de ijzige straatkeien en wurmden zich door de mensenmenigte op de kade heen. Jake keek naar de stalletjes met gekookt vlees, gezouten vis en houten nappen vol dampende cider. Zijn aandacht werd getrokken door een waarzegster die gehuld was in een kanten omslagdoek. Ze had tarotkaarten in haar gerimpelde handen. Ze stak ze omhoog naar Jake en smeekte hem bijna om zijn lot te laten voorspellen. Hij bleef even staan, omdat zijn blik werd getrokken door de bovenste kaart: een glimlachend skelet voor een maanverlichte zee. De ogen van de waarzegster gingen open en keken hem onheilspellend aan, troebel en grijs.

‘Laat je daar maar niet mee in,’ zei Nathan, die Jake stevig bij zijn arm pakte en hem meetroonde. ‘Waarschijnlijk werkt ze voor het toeristenbureau.’

Ze liepen met zijn drieën om het koninklijk paleis heen en staken een brede houten brug over naar het deftige plein voor het operatheater, een gracieus gebouw van drie verdiepingen met een enor-

me stenen kroon op het dak. Er arriveerde een gestage stroom van koetsen, waaruit de crème de la crème van Stockholm, gehuld in bontmantels, tevoorschijn kwam en het gebouw in liep.

‘Opera?’ zei Nathan klaaglijk. ‘Kun je iets belachelijkers verzinnen? Dikke mensen die lopen te kwelen over niks! Had die rare Isaksen geen normalere plek kunnen verzinnen om elkaar te treffen?’

‘Hoe durf je, Nathan Wylder! Hoe durf je!’ zei Charlie woest. ‘Dit is een schitterende uitvoering van *De toverfluit* van Mozart. Het stuk is pas een jaar geleden geschreven. De inkt is nog maar nauwelijks droog en de grote man is al dood, God hebbe zijn ziel. Dit is een unieke kans.’

Nathan wierp een schuldbevuste blik op Jake en het drietal baande zich een weg door de menigte naar de ingang.

Tegelijk doken er uit de donkere schaduwen aan de andere kant van het plein twee ruiters op, die strak naar de drie agenten keken. Ze stegen af en de eerste, gekleed in een jas met een hooggesloten kraag, stapte in het schijnsel van een straatlantaarn. Hij was lang, met een kaarsrechte rug en sluik, blond haar dat tot op zijn schouders viel. Zijn metgezel droeg een donkere mantel en een opvallende, breedgerande hoed. De blonde man fluisterde zijn metgezel iets toe, gaf hem de teugels van zijn paard en draafde toen het plein over.

Jakes ogen lichtten op bij het zien van de foyer. Het contrast met de winterse somberheid die buiten heerste was groot. Hij zag een enorme zaal vol wit marmer en vergulde spiegels, verlicht door flonkerende kroonluchters. Het publiek was al net zo prachtig als de omgeving: elegant volk, kalm en waardig. De gepoetste zwarte laarzen van de mannen en de lange zijden jurken van de dames werden weerspiegeld door de glimmende vloer. Veel mensen stonden in groepjes te kwetteren, anderen gingen de brede trappen op en keken gretig uit over de menigte, op zoek naar de nieuwste schandaaltjes.

Nathan was helemaal in zijn element. ‘Ik geloof oprecht dat dit wel eens een van de beste modetijdperken aller tijden kon zijn,’ verklaarde hij. Hij trok met een zwierig gebaar zijn bontjas uit en onthulde een magnifiek ultramarijnblauw jasje en dito broek. ‘Kijk die silhouetten, die garneersels, het pure lef dat eruit spreekt. Alleen die knopen zouden al prijzen winnen.’

Een bediende met een gecoiffeerde pruik, witte handschoenen en een blik vol weezin hielp Jake en Charlie uit hun jassen. Jakes hand bleef in zijn mouw hangen, waardoor een niet al te respectabel ogende worsteling ontstond, gevolgd door een scheurend geluid.

‘Oeps.’ Hij begon te blozen en moest zich inhouden om niet te giechelen toen hij de man zijn jas overhandigde. De bediende zuchtte alleen maar, nam de drie overjassen aan en overhandigde hun drie ivoren plaatjes met gouden nummertjes voor hij zich weer terugtrok.

‘En voorzichtig met mijn jas,’ riep Nathan hem na. ‘De hertog van Marlborough heeft hem nog gedragen, tijdens de Slag bij Blenheim.’ Hij boog zich over naar Jake en zei vertrouwelijk: ‘Dat is niet helemaal waar, maar je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn met vintage bont.’

Er klonk een bel en de operagangers begonnen zich naar de zaal te begeven.

‘Oké, laten we gaan, des te sneller is het voorbij,’ zei Nathan met een zucht. ‘De opera gaat zichzelf niet lopen vervelen. Waar zitten we?’

‘Koninklijke rang, loge M,’ antwoordde Charlie nors, wijzend op de volgende verdieping.

Het drietal liep de trap op, zonder de gedaante met het lange blonde haar te zien die hen aandachtig bekeek van achter een pilaar.

Een andere witgehandschoende bediende ging hun voor door een kaarsverlichte gang en opende de deur naar hun privéloge. Het was een klein kamertje met donkerrood pluche, vier vergulde stoelen en een geweldig uitzicht op de schouwburgzaal. Jake voelde weer een golf van opwindig. Het was net alsof hij in een enorme

sieradenkist zat. Vijf balkons waaierden in een ovaal uit boven de stalles, elk gevuld met rijen privéloges vol roddelende aristocraten. Het leek wel een bizar soort menselijke dierentuin. Iedereen keek om zich heen en fluisterde besmuikt tegen de burens.

‘Oké, waar is Caspar Isaksen?’ vroeg Nathan met een scheve blik op de lege stoel. ‘Hij is te laat.’ Hij pakte een zilveren operakijker op die op een bijzettafeltje lag. ‘Nu ik hier toch ben, kan ik eigenlijk net zo goed de Zweedse architectuur een beetje bestuderen...’ Hij begon de ruimte af te turen met de verrekijker en hield toen stil. ‘Intrigerend...’

Charlie draaide zich om en zag dat Nathans aandacht gericht was op een loge met drie jongedames erin, die bedeesd naar hem bloosden van achter hun waaiers.

‘O, hou toch alsjeblieft je kop erbij,’ verzuchtte hij. ‘We zijn hier aan het werk, weet je nog?’ Hij griste de kijker weg en gaf hem aan Jake. ‘Jij vindt vast wel iets interessanter om naar te kijken.’

Jake bekeek het publiek eens wat beter. Hij had half en half de neiging om die drie schoonheden van Nathan ook eens te inspecteren, maar dat leek hem onbeschoft, dus begon hij aan de andere kant van het balkon. Hij had nog nooit zo veel rijkdom gezien, zo veel dure kleren en flonkerende sieraden. Ineens was zijn kijker gericht op een jong meisje in een witte jurk dat alleen zat. Ze had iets wat hem aan Topaz deed denken. Hij voelde een steek van verdriet bij de herinnering aan die afschuwelijke avond aan boord van de Lindwurm, toen ze waarschijnlijk voor altijd was verdwenen in de draaikolken van de tijd. Om de herinnering van zich af te schudden keek hij snel verder. Twee loges verderop viel zijn blik op een blonde man met een zilveren pistool, dat recht naar hem wees.

Jake hapte naar adem, liet de kijker vallen, raapte hem weer op, keek nog eens, schudde zijn hoofd, draaide hem met de goede kant naar zijn ogen en ging razendsnel op zoek naar diezelfde loge.

Hij was leeg. De man was nergens te bekennen.

‘Waar heb jij nou last van?’ vroeg Nathan.

‘Die loge daar! Daar zat een man die ons onder schot hield.’

Nathan en Charlie tuurden naar de bewuste loge, waar een oudere heer en zijn vrouw inmiddels hun stoelen opzochten.

‘Hij is nu weg, maar ik zag hem echt.’

Nathan en Charlie keken elkaar aan.

‘Dit is allemaal nieuw voor je...’ Nathan bedoelde het geruststellend, maar uiteraard kwam het er nogal neerbuigend uit. ‘... dus vandaar dat je misschien een beetje schrikkerig bent. Maar dit is de opera. Ze zitten elkaar hier allemaal te begluren. Dat hoort er gewoon bij.’

‘Hij zat niet te gluren. Hij had een pistool op ons gericht, een zilveren pistool,’ zei Jake koppig.

‘Zilver?’ merkte Nathan op. ‘Weet je zeker dat het geen toneelkijker was?’

Eerlijk gezegd was Jake daar niet honderd procent zeker van. Het was zo snel gegaan.

‘En trouwens, geen hond weet dat we hier zijn. Alleen commandant Goethe kent onze precieze tijdlocatie. Dus laten we nou niet in paniek raken.’ Nathan boog zich naar Jake toe en fluisterde in zijn oor: ‘Als ik jou was, zou ik banger zijn voor wat er dáár gaat gebeuren.’ Hij wees naar het podium.

Jake knikte en probeerde zijn bonzende hart onder controle te krijgen.

Er daalde een verwachtingsvolle stilte neer over de zaal toen de lichten begonnen te doven. Een paar tellen later zette het orkest plots een luide fanfare met hoorngeschal en pauken in. Jake tuurde de rijen nog eens af, op zoek naar de blonde man, maar er waren gewoon te veel mensen. Iedereen zat naar voren geleund met een toneelkijker paraat. Nog meer trompetgeschal, en toen vielen de violen in.

Jake voelde een rilling over zijn ruggengraat gaan toen de gordijnen langzaam omhooggingen en er een donker landschap verscheen. Eerst was het lastig te zien, maar een reeks lichteffecten, die stuk voor stuk vergezeld gingen van bewonderende zuchten uit het publiek, deed het podium stukje bij beetje oplichten. Op de achter-